

■ Ἀπὸ τὸ Ἁγιολόγιο τῆς Δύσεως

ἽΟ Ὅσιος Στουῖρμος, Ἰγούμενος ἐν Φούλντα καὶ Ἀπόστολος τῆς Γερμανίας*

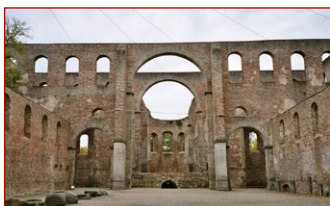
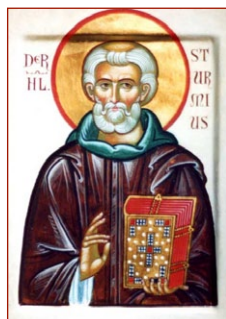
† 17η Δεκεμβρίου 779

ἽΟ Ὅσιος Στουῖρμος (St. Sturm ἢ Sturmius), ἦταν ὑποτακτικὸς τοῦ Ἁγίου Βονιφάτιου († Μνήμη: 5η Ἰουνίου, *βλ. ἐδῶ*), ἰδρυτῆς καὶ πρῶτος Ἰγούμενος τῆς Μονῆς Φούλντα (Fulda) τὸ 742 ἢ τὸ 744. ἽΟ Ὅσιος Στουῖρμος ἦταν Ἰγούμενος ἀπὸ τὸ 747 ἕως τὸ 779.

Γεννήθηκε τὸ 705 στὸ Λὸρχ (Lorch) τῆς Νορρικῆς (Ἀυστρία), καὶ εἶχε συγγένεια μὲ τοὺς Δοῦκες Ἀγιολφίδες (Agilolfing) τῆς Βαυαρίας.

Συνάντησε τὸν Ἅγιο Βονιφάτιο τὸ ἔτος 735 ὅταν ἐκεῖνος, ἀφοῦ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀναδιοργάνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν στὴν Βαυαρία καὶ τὴν Ἀυστρία, ὡς καὶ τὴν καταπολέμησι τῶν αἰρέσεων καὶ δεισιδαιμονιῶν, κατάλοιπων εἰδολατρικῶν δοξασιῶν, ἱδρυσε τὶς Ἐπισκοπὲς τοῦ Σάλτσμπουργκ (Salzburg), Ρέγκενσμπουργκ ἢ Ρατισβόννης (Regensburg) καὶ Βῦρτσμπουργκ (Würzburg). Τότε ἀρκετοὶ εὐγενεῖς ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Ἅγιο νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, ὥστε νὰ τοὺς διδάξῃ καὶ νὰ τοὺς θέσῃ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν τοὺς ὁποίους δέχθηκε ὁ Ἅγιος ἦτο ὁ Στουῖρμος.

Ὑποτάχθηκε στὸν Ἅγιο Βονιφάτιο καὶ ἐκπαιδεύθηκε στὴν Μονὴ τῆς Φρίτσλαρ

Τὰ ἔρειπια τῆς Μονῆς
στὸ Ἐρσφελντ.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Βονιφάτιος,
ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Κιλιανὸς
καὶ ὁ Ὅσιος Στούρμος.

ἄπο τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Βονιφάτιο (Fritzlar) ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Κιλιανὸν καὶ τὸν Ὅσιον Στούρμον (St. Wigbert, † Μνήμη: 13η Αὐγούστου).

Ὁ βιογράφος τοῦ ἀναφέρει, ὅτι «μελετοῦσε τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἡ ἀντίληψίς του ἦταν βαθειά, οἱ σκέψεις του γεμάτες σοφία, τὰ λόγια του μὲ σύνεσι. Εὐχάριστος στὴν ὄψι, σεμνὸς στὴν συμπεριφορά, καλοσυνάτος, ἀκέραιος στὴν συμπεριφορά του, φιλάνθρωπος, ταπεινός, ἥπιος, ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσῃ κάθε ὑπηρεσία, εἴλκυσε στὸν ἑαυτό του τὴν ἀγάπη ὄλων».

Ἐγινε ἕνας ἐνεργὸς Ἱεραπόστολος στὸ βορειότερο τμῆμα τῆς Ἑσσης (Hesse), ὅπου τὸ 736 ἱδρυσε ἕνα μοναστικὸ συγκρότημα στὸ Ἐρσφελντ (Haerulfisfeld/Hersfeld): «Μὲ τὴν δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐγίναν πολλὰ θαύματα ἀπὸ αὐτόν: ... ἐδιωχνε τὰ πονηρὰ πνεύματα ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς χριστιανοὺς μὲ τὶς προσευχὲς του, ... ἐθεράπευσε ψυχές, οἱ ὁποῖες εἶχαν μολυνθῆ μὲ τὰ δηλητηριώδη δόγματα τῆς πλάνης. Ὅσοι εἶχαν ἐχθρότητα μεταξύ τους ἐλάμβαναν ἐντολὴ νὰ συμφιλιωθοῦν πρὶν ἀπὸ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου, καὶ σὲ ὄλους ἐδίδαξε τὴν ὑπομονή, τὴν πραότητα, τὴν ταπεινοφροσύνη, τὴν μακροθυμία, τὴν πίστι, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν φιλάνθρωπία».

Τὸ 740 χειροτονήθηκε Ἱερομόναχος στὴν Φρίτσαρ. «Ὅταν εἶχαν περάσει σχεδὸν τρία χρόνια ἀπὸ τὴν Χειροτονία του εἰς τὴν ἱερωσύνη, κηρύττων καὶ βαπτίζων, ἔλαβε θεόθεν τὴν ἔμπνευσι νὰ ἀναλάβῃ τὴν αὐστηρὴ ζωὴ ἐνὸς ἐρημίτου. Αὐτὸ τὸ ὄραμα τὸν στοιχειωνε κάθε στιγμὴ τῆς ἡμέρας, ἕως ὅτου μὲ θεϊκὴ παρόρμησι ἄνοιξε τὴν καρδιά του εἰς τὸν πνευματικὸ του διδάσκαλο, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Βονιφάτιο. Ὅταν ἔμαθε τὴν πρόθεσί του, ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης κατάλαβε ἀμέσως, ὅτι ὁ Κύριος εἶχε καταδεχθῆ νὰ τὸν ἀγγίξῃ μὲ τὴν Χάρι Του, καί, βλέπων ὅτι ἡ ἔμπνευσις αὐτὴ προήρχετο ἀπὸ τὸν Θεό, τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ ἐγινε ὁ κύριος ὑποστηρικτὴς τοῦ ὁράματός του. Τοῦ ἔδωσε λοιπὸν δύο συντρόφους, τοὺς συνεβούλευσε προσεκτικὰ καί, ἀφοῦ προσευχήθηκε, τοὺς ἔδωσε τὴν εὐλογία του νὰ ἀνακαλύψουν ἕναν κατάλληλο τόπο γιὰ τὴν ἱδρυσι τῆς Μονῆς.

Τὰ εἱρεπία τῆς Μονῆς
στὸ Ζουμέζ.

Μετὰ ἀπὸ ἐρευνα πολλῶν μηνῶν, ὁ Ἅγιος Στοῦρμος βρῆκε σὲ τόπο λεγόμενον Ἑϊτσλοχα (Eichloha) τὶς κατὰλληλες συνθήκες γιὰ τὴν ἰδρυσι τοῦ Μοναστηρίου. **Τὸ 744**, κατόπιν παρεμβάσεως τοῦ Καρλομάγνου, ἡ περιοχή παραχωρήθηκε στὸν Ἅγιο Βονιφάτιο, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸν Ἅγιο Στοῦρμο νὰ ἀναλάβει τὴν οἰκοδομὴ. **Στὰ** ἐρείπια τῆς βασιλικῆς Μεροβίγγειας Αὐλῆς τοῦ 5^{οῦ} αἰ., ἡ ὁποία εἶχε καταστραφῆ πρὶν ἀπὸ 50 ἔτη ἀπὸ τοὺς Σάξονες, πλησίον στὸ πέρασμα τοῦ ποταμοῦ Φούλντα, ὁ Ἅγιος Στοῦρμος ἔκτισε τὸ Μοναστήρι.

Προκειμένου νὰ ἀκολουθήσῃ πιστῶς ἡ Ἀδελφότης τὸ Τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, ὁ Ἅγιος Στοῦρμος μαζί μὲ δύο μαθητὲς του ἔφυγε γιὰ τὴν Ρώμη καὶ ἐπισκέφθηκε ὅλα τὰ Μοναστήρια, ἰδίως αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου στὸ Μόντε Κασίνο (Monte Cassino) ἀπὸ τὸ 747 ἕως τὸ 748, καταγράφων ὅλες τὶς συνήθειες τῶν Μοναχῶν.

Ἀφοῦ ἐπέστρεψε στὴν Ἀδελφότητά του, ὁ Ἅγιος Στοῦρμος διωρίσθηκε πρῶτος Ἡγούμενος τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς Φούλντα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Βονιφάτιο. **Τὸ 751**, ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος καὶ ὁ ὑποτακτικὸς του καὶ διάδοχός του Ἅγιος Λουλλος (St. Lullus, † Κοίμησις: 16 Ὀκτωβρίου, † Μνήμη: 1η Ἰουνίου), ἔδωσαν μία ξεχωριστὴ θέσι στὴν Μονὴ τῆς Φούλντα, τοποθετοῦντες αὐτὴν ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τὴν Ἐπισκοπὴ τῆς Ρώμης, ὥστε νὰ διατηρηθῆ ἀνεξάρτητη ἀπὸ ἐπιρροὲς Ἐπισκόπων καὶ κοσμικῶν Πριγκίπων.

Μετὰ τὴν δολοφονία ἀπὸ παγανιστὲς τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου, τὸ 754, στὴν περιοχή Ντόκουμ (Dokkum) στὴν Φρισία (Frisia), ὁ Ἅγιος Στοῦρμος ἦρθε σὲ σοβαρὴ διαμάχη μὲ τὸν Ἅγιο Λουλλο, τότε Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Μάινς (Mainz), γιὰ τὸ ποῦ θα ἐνταφιάζετο τὸ σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου.

Κατόπιν θαυμαστῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἰδίου τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος, ὁ Ἅγιος Στοῦρμος ἐπικράτησε ἔναντι τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Μάινς καὶ τῆς Οὐτρέχτης (Utrecht) στὸ νὰ ἐνταφιᾶσῃ τὸν Ἅγιο Βονιφάτιο, τὸν ἀποκαλούμενον Ἀπόστολο τῶν Γερμανῶν, στὴν Φούλντα. **Αὐτὸ** κατέστησε τὸ Μοναστήρι ἕναν ἰδιαίτερο τόπο προσκυνήματος γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους, μεταξὺ αὐτῶν καὶ Ἀγγλοσάξονες, καὶ πολλὰ δωρεὰς ἐδόθησαν στὴν Φούλντα.

Ἐπίσης ἡ ἀγιότης τοῦ βίου τοῦ Ὁσίου Στοῦρμου, ὡς καὶ ἡ εὐλάβεια, ἡ ὑπακοὴ καὶ γενικὴ τάξις τῆς Ἀδελφότητος εἴλκυε πολλὰς ψυχὰς στὴν ἀγγελικὴ ζωὴ, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀδελφῶν ὅλο καὶ αὐξάνετο.

Ὁμως ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐφθόνησε τὸ θεάρεστο αὐτὸ ἔργο καὶ ἔσπειρε κάποια σκάνδαλα στὴν Ἀδελφότητα. Ἰδίως τὸ ἔτος 763 ἔπεισε τρεῖς Ἀδελφοὺς νὰ συκοφαντήσουν στὴν βασιλικὴ αὐλὴ τὸν Ὅσιο, ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε σιωπηλὰ καὶ εἰρηνικὰ τὶς κατηγορίες, ἀρνούμενος νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτὸν του, ἀφοῦ ὅπως ἔλεγε, εἶχε μάρτυρα ἐν Οὐρανῷ. Ὁ Βασιλεὺς Πιπίνος (Pippin) ὁ Βραχύς, ὁ Μεροβίγγειος (751-768), ἐπίστευσε στὶς συκοφαντίες καὶ ἐξώρισε τὸν Ἅγιο στὴν περιοχὴ Ζουμιέζ (Jumièges) στὴν Νορμανδία, ὅπου ὁ Ἅγιος Στοῦρμος παρέμεινε ἐπὶ δύο ἔτη.

Ἡ Μονὴ περιῆλθε στὴν δικαιοδοσίᾳ τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ Μάινς καὶ ἔχασε τὰ προνόμια αὐτῆς. Ἐνας νέος Ἡγούμενος διωρίσθηκε γιὰ τὴν Ἀδελφότητα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν Μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μένει πιστοὶ στὸν πνευματικὸ τους Πατέρα καὶ θρηνοῦσαν τὴν ἀπομάκρυνσί του. Ὁ Λουλλος τότε τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ἐκλέξουν νέο Ἡγούμενο ἐκ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Μονῆς.

Οἱ προσευχῆς καὶ τὰ δάκρῳά τους εἴλκυσαν τὴν Χάρι τοῦ πολυεσπλάγχχνου Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος ἤλλαξε τὴν καρδίᾳ τοῦ Βασιλέως. Τὸ 765, ὁ Πιπίνος ἀνεκάλεσε τὸν Ἅγιο ἀπὸ τὴν ἐξορία καὶ μάλιστα τοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι θὰ ἀπελάμβανε τὴν φιλία καὶ τὴν εὐνοιά του μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Τὸν ἔστειλε πίσω στὴν Ἀδελφότητά του μὲ τιμές, ἀπεκατέστησε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς ἀπὸ τὶς τοπικὲς Ἐπισκοπὲς καὶ τὰ προνόμια τῆς Μονῆς, τὰ ὁποῖα εἶχε δώσει ὁ Πάπας Στέφανος Β' (752-757) στὸ Ἅγιο Βονιφάτιο.

Τὸ 774, τὸ Μοναστήρι τῆς Φούλντα ἔλαβε βασιλικὴ προστασία ἀπὸ τὸν Καρλομάγνο. Τὸ ἴδιο ἔτος ἡ Φούλντα ἀνέλαβε ἱεραποστολὲς στὶς περιοχὲς τῶν παγανιστῶν Σαξόνων.

Τὸ 777, ὁ Καρλομάγνος ἀφιέρωσε στὴν Μονὴ τὴν πόλι Χάμελμπουργκ (Hammelburg) μαζί μὲ τὰ περίχωρα αὐτῆς, ζητῶν ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς ὡς ἀντάλλαγμα νὰ πρεσβεύουν γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Τὸ 779, ὁ Ἅγιος Στοῦρμος συνώδευσε τὸν Καρλομάγνο στὴν Σαξονία, ὅμως ἠσθένησε καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν μετάνοιά του, στὴν Φούλντα, ὅπου ἐκοιμήθη λίγο μετὰ τὴν ἐπιστροφή του, τὴν 17ην Δεκεμβρίου, ἀφοῦ συνήθροισε καὶ ἐνουθέτησε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Ἀδελφότητα.

Παράσταση μὲ τὸν Ἅγιο Στοῦρμο σὲ χαρτονομίσματα τῆς πόλεως Νιεντερμαρσμπέργκ (Niedermarsberg, 1921), μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ὁ Ἅγιος Στοῦρμος, ὁ Ἀπόστολος τῆς κοιλάδας Ντιέμελ (Diemel), κηρύσσει τὸ Εὐαγγέλιο».

Τὸ ἱερὸ σκηνωμὰ του ἐνταφιάσθηκε στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Μονῆς. Ἀμέσως μετὰ τὴν κοίμησι του οἱ πιστοὶ τὸν ἐτίμησαν ὡς Ἅγιο.

Ὁ Ὅσιος ἦταν ἰδιαίτερα ἀγαπητὸς στοὺς Ἄγγλους, λόγῳ τῆς σχέσεώς του μετὰ τὸν Ἅγιο Βονιφάτιο, ὡς καὶ τῆς καλοσύνης καὶ τῆς φιλοξενίας του στοὺς Ἄγγλους προσκυνητῆς.

Ἐπίσης τιμήθηκε ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι μᾶλλον τὸν συνέδεσαν μετὰ τὸν Ἅγιο Σεβερίνο, τὸν Ἀπόστολο τῆς Νορικῆς (St. Severin, † Μνήμη: 8ῆ Ἰανουαρίου, βλ. *ἔδῳ*), Προστάτην τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Βαυαρίας, καὶ ἄρχισαν νὰ μνημονεύουν τὴν ἀγία ζωὴ καὶ τὰ ἔργα του ἤδη ἀπὸ τῆς κοιμήσεώς του.

Τὸν Βίο τοῦ Ἁγίου Στούρμου (Vita Sturm) συνέγραψε ὁ τέταρτος Ἡγούμενος τῆς Φούλντα, Ἔιτζιλ, ὁ καὶ ἀνεψιὸς του, ὁ ὁποῖος ἦταν Μοναχὸς στὴν Φούλντα γιὰ περισσότερο ἀπὸ 20 ἔτη, ὑπὸ τὴν ὑπακοὴν τοῦ Ἁγίου.

(*) Βλ. <https://sourcebooks.fordham.edu/basis/sturm.asp>, https://en.wikipedia.org/wiki/Saint_Sturm, https://agioi-oi-kaliteroi-mas-filoi.blogspot.com/2019/08/17_4.html • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

✦
Τῷ δὲ ἐν Τριάδι
Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ
ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησι
καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων.
Ἄμην!